

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

Lielski!

Džons Grišams

KĀRENA
KLĪVLENDĀ
mans
mīļākais
ienaidnieks

KĀRENA
KLĪVLENDĀ

mans
mīlākais
ienaidnieks

KAREN
CLEVELAND

need to know

KĀRENA
KLĪVLENDĀ

mans
mīļākais
ienaidnieks

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
KI 713

Copyright © 2018 by Karen Cleveland
All rights reserved.

Kārenas Klīvlendas romāna "Mans miļākais ienaidnieks"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © SergeyNivens/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-905-2

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

B. Dž. V.

"ĪEMĪLĒJIES CILVĒKS SĀK AR TO, KA APMĀNA SEVI, UN TAD
APMĀNA CITUS. TIEŠI TO SAUC PAR ROMANTIKU."

Oskars Vaids

Prologs

Es stāvu dvīņu istabas durvīs un vēroju, kā viņi guļ – mierīgā un nevainīgā miegā. Gultiņu redeles atgādina cietuma kameras restes.

Istabu maigi oranžā tonī izgaismo naktslampa. Nelielo telpu aizņem pārāk daudz mēbeļu – viens vecs šūpulis un viens jauns, pārtišanas galds, vēl neatplēsti autiņbiksesiņu iepakojumi, grāmatplaukts, ko mēs ar Metu pirms neskaitāmiem gadiem paši saskrūvējām. Plaukti jau ir ieliekušies no smagajām grāmatām, ko es abiem vecākajiem varu citēt no galvas un ko esmu nozvērējusies dvīņiem lasīt biežāk, ja vien atradīsies laiks.

Kāpnēs atskan Meta soļi, un mana roka vēl stiprāk sažņaudz zibatmiņu – tik cieši, it kā es cerētu, ka no šāda spēka ierīce varētu izzust, viss atgrieztos ierastajās sliedēs un pēdējās divas dienas tiktu izdzēstas gluži kā

MANS MĪLĀKAIS IENAIDNIEKS

slikts sapnis. Diemžēl tā joprojām ir tepat – cieta, kompakta un īsta.

Koridora grīda iečikstas ierastajā vietā. Es nepagriežos. Viņš nostājas man aiz muguras tik tuvu, ka es varu saost viņa lietotās ziepes, šampūnu un viņa sevišķo smaržu, kas allaž likusies tik mierinoša, bet tagad neizskaidrojamā kārtā padara viņu par svešinieku. Ir jūtams, ka viņš vilcinās.

– Vai varam aprunāties? – Mets jautā.

Čukstā ietverti, vārdi tomēr šķiet pietiekami skaļi, lai pamodinātu Čeisu. Viņš ir saritinājies, tad nopūšas miegā un nomierinās. Es vienmēr esmu uzskatījusi, ka viņš ļoti līdzinās savam tēvam un nopietnām acīm vēro pasauli. Un tagad es prātoju, vai jebkad varēšu pilnībā iepazīt Metu, ja viņš glabā tik briesmīgus noslēpumus, kas var iznīcināt ikvienu savā tuvumā.

– Kas vēl būtu sakāms?

Mets pasper soli un pieskaras manam delmam. Es parraujos tālāk, lai atbrīvotos no viņa rokas. Tā uz mirkli paliek gaisā un tad nolaižas gar sāniem.

– Ko tu iesāksi? – viņš jautā.

Otrā šūpulī uz muguras savā rāpulītī guļ Keilebs. Eņģeliski blondais zēns ir izpletis rokas un kājas gluži kā jūraszvaigzne. Plaukstiņas un sārtās lūpas ir pavērtas. Viņam nav ne jausmas par to, cik ievainojams viņš ir un cik nežēlīga var būt pasaule.

Es vienmēr esmu solījusi, ka sargāšu viņu, došu

KĀRENA KLĪVLENDĀ

viņam trūkstošo spēku un pārlicināšos, ka viņam ir pieejamas visas iespējas un dzīve ir maksimāli normāla. "Kā to izdarīt, ja manis nav blakus?"

Savu bērnu dēļ es darišu visu. Jebko. Es atliecu pirkstus un palūkojos uz zibatmiņu, nelielo un neuzkrītošo ierīci. Tā ir maza, bet vienlaikus varena – spējīga gan salabot, gan iznīcināt.

"Gluži kā meli, ja tā padomā."

– Tu zini, ka man nav izvēles, – es saku un piespiežu sevi paskatīties uz vīru. Uz vīrieti, kuru es lieliski pazīstu un vienlaikus nepazīstu nemaz.

MANS MĪĻĀKAIS IENAIDNIEKS

Pirmā nodaļa

Pirms divām dienām

– Sliktas ziņas, Viva.

Tamlīdzīgi Meta vārdi ikvienu pārbiedētu, bet tonis ir iedrošinošs, viegls un apoloģētisks. Tātad ir gaidāms kaut kas nepatīkams, taču pārvarams. Ja būtu notikusi patiešām briesmīga nelaime, balss skanētu drūmāk, viņš lietotu pilnu teikumu un sauktu mani pilnā vārdā. Pieņemam: "Man ir sliktas ziņas, Viviana."

Es ar plecu spiežu telefonu pie auss, ar krēslu pagriežos pret otru L veida rakstāmgalda pusi, kur stāv dators un virs tā pie sienas piestiprināti plauktiņi. Tad es aizvirzu kursoru līdz pūčveidīgai ikonai ekrānā un divreiz uzklikšķinu. Ja es esmu uzminējusi un sapratusi, kas tas ir – un tā noteikti ir –, tad pie šī rakstāmgalda vairs ilgi nesēdēšu.

MANS MĪLĀKAIS IENAIDNIEKS

– Ella? – es saku. Skatiens pievēršas krītiņu zīmēju-
miem, kas ar spraudītēm piestiprināti pie augstās biroja
nodalījuma sienas un ir vienīgais krāsu plankums šai pe-
lēcības jūrā.

– Simts, komats, astoņi.

Aizvērusi acis, es dziļi ievelku elpu. To jau mēs gai-
dījām. Puse viņas klases ir slima, bērni krituši gluži kā
domino kauliņi, tātad šis bija tikai laika jautājums. Četr-
gadnieki nav paši tīrīgākie sabiedrības locekļi. "Bet... kā-
pēc tam vajadzēja notikt šodien?"

– Vēl kaut kas?

– Tikai temperatūra. – Mets ietur pauzi. – Piedod,
Viva. Kad aizvedu viņu, viss likās normāli.

Es noriju kamolu rīklē un pamāju, lai gan viņš mani
neredz. Jebkurā citā dienā viņš meitu izņemtu, jo var
strādāt no mājām. Mans darbs to nepieļauj, un savu at-
vaļinājumu es jau izmantoju pēc dvīņu piedzimšanas.
Bet šodien viņš ved Keilebu uz pilsētu pie ārstiem. Es jau
nedēļām jūtos vainīga par to, ka palaidīšu garām šo
iespēju. Un tagad es to nūdien palaidīšu garām, bet arī
birojā neatradišos.

– Labi, es būšu pēc stundas, – es paziņoju. Noteiku-
mi paredz, ka mums jāierodas stundas laikā pēc tam,
kad ir piezvanīts. Ņemot vērā ceļu un nepieciešamību
vispirms tikt līdz automobilim Lenglījas plašo stāvlauku-
mu tālākajā stūrī, man ir apmēram piecpadsmit minū-